

Arrest

nr. 166 526 van 26 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 maart 2012 tot weigering van de afgifte van een visum type D (lang verblijf).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 mei 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De heer S. A. dient op 30 juni 2008 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kent de heer S. A. op 8 september 2008 de subsidiaire beschermingsstatus toe. Hij wordt op 5 november 2008 in het bezit gesteld van een elektronische A-kaart.

1.2. Verzoekster dient op 5 juli 2010, in haar verklaarde hoedanigheid van echtgenote van de heer S. A., een aanvraag in tot afgifte van een visum type D in het kader van gezinshereniging. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid weigert op 14 maart 2011 het gevraagde visum toe te staan.

1.3. Verzoekster dient op 30 augustus 2011, in haar verklaarde hoedanigheid van echtgenote van de heer S. A., een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een visum type D in het kader van gezinshereniging. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding weigert op 13 maart 2012 andermaal het gevraagde visum toe te staan. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10 bis§2 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Ter staving van zijn bestaansmiddelen legt de heer [A.] de volgende documenten voor:

- een attest van het OCMW daterende van 26/09/2011 waaruit blijkt dat de man van 01/07/2011 tot 14/09/2011 een levensminimum heeft genoten

- een overeenkomst voor een opleiding van de VDAB opgemaakt op 07/02/2011 (maximum 240 uren)

- loonfiche voor de maand december 2011 en januari 2012

Uit de overgemaakte loonfiches en uit de informatie in het administratieve dossier blijkt dat de heer [A.] sinds november 2011 tewerkgesteld is als seizoens- en gelegenhedenarbeider. Echter een interim-arbeid is per definitie tijdelijk en flexibel waardoor de betrokken persoon enkel wordt aangewend wanneer er sprake is van een overaanbod van werk of in geval van tijdelijke verhindering of onbeschikbaarheid van de werknemer, die titularis is van de job. In het kader van het tijdelijke karakter van interimwerk, is niet voldaan aan de voorwaarde betreffende de regelmatigheid van de inkomsten (voorwaarde gesteld door art 10§5). Het feit dat betrokkene gedurende een lange periode en voor dezelfde werkgever zou werken doet hier geen afbreuk aan (arrest RVV 66.999 dd 20/09/2011).

In casu is dan ook niet voldaan aan de voorwaarden gesteld door de wet.

Daarnaast legt de te vervoegen vreemdeling niet het correcte bewijs voor dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek: een eenvoudige kopie van een huurcontract, echter niet gelegaliseerd, werd voorgelegd.

Tot slot werd een voorgaande aanvraag tot gezinshereniging geweigerd aangezien een niet conforme huwelijksakte werd voorgelegd. Immers bij de voorgaande aanvraag tot gezinshereniging werd een huwelijkscertificaat voorgelegd voor een huwelijk afgesloten op 19/04/2010, geregistreerd onder het nummer 58 op 22/04/2010 door het Afghaanse Consulaat te Peshawar. Echter kan een dergelijke huwelijksakte slechts erkend worden indien ze werd geregistreerd door de bevoegde burgerlijke autoriteiten in Afghanistan (Kabul), hetgeen hier niet het geval was.

In huidige visumaanvraag wordt een nieuwe huwelijksakte voorgelegd voor een huwelijk afgesloten op 19/04/2010, geregistreerd onder het algemeen nummer 1829, speciaal nummer 275 op 08/08/2011. Plaats van het huwelijk is "Sabrina Wedding Hall". Volgens deze akte zou het huwelijk zijn afgesloten in Afghanistan zelf in aanwezigheid van de echtgenoot en dus niet in Pakistan zoals de voorgaande akte vermeldde. Bijgevolg bevat het dossier 2 huwelijksaktes met verschillende inhoud voor eenzelfde huwelijk. Echter artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht. In casu kan de authenticiteit van de voorgelegde huwelijksakte dan ook gelet op deze verschillen niet gevrijwaard worden.

Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd.

[...]

Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al. 1,4° of 5° of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig

procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al. 1,4° of 5° of 6°, of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling legt geen bewijs voor dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek, van artikel 10bis, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 10 en 11 van de Belgische grondwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens betoogt zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“De beslissing is niet correct gemotiveerd. De aanvraag werd verworpen omdat men stelt oa. [...]

De nieuwe wet stelt inderdaad dat om zijn echtgenoot of partner en de (niet- gemeenschappelijke) kinderen van zijn samenwonende partner te laten overkomen de derdelander met onbeperkt verblijfsrecht moet bewijzen dat hij een inkomen heeft van minstens 120 % van het leefloon (= 1232, 29 eur/m) en dat niet mag bestaan uit OCMW-steun, gezinsbijslag, wachtuitkering en overbruggingsuitkering; werkloosheidsuitkering telt wel mee voor wie bewijst actief werkzoekend te zijn. 120 % van het leefloon is slechts een referentiebedrag. Wanneer men een inkomen heeft lager dan het referentiebedrag zal de DVZ onderzoeken welke bestaansmiddelen voldoende zijn op basis van de eigen behoeften van het gezin. Deze voorwaarde geldt niet voor familie van een erkend vluchteling als de familieband al bestond voor deze in België aankwam en de gezinshereniging gevraagd wordt binnen het jaar na de erkenning als vluchteling.

Omdat de beslissing hier is geënt op de nieuwe wet op de gezinshereniging van 8 juli 2011 dat het verwerpen van de aanvraag tot gezinshereniging in dit dossier is strijd met de meest fundamentele principes van onze democratische rechtsstaat met name in de mate dat deze wetstoepassing van onmiddellijke toepassing werd verklaard op voorliggende aanvraag tot gezinshereniging die geïnitieerd werd voor de inwerkingtreding van deze wet.

Terwijl artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt: De wet beschikt alleen voor het toekomstende, zij heeft geen terugwerkende kracht.

De doctrine leert ons hierover: Dit principe, bedoeld om rechtsonzekerheid te voorkomen, vereist dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk is, zodanig dat elkeen redelijkerwijs de gevolgen van een handeling kan voorzien wanneer deze handeling gesteld wordt. Het toepassen van de nieuwe wet op hangende dossiers die waren ingediend voor 22 september 2011 geeft haar een terugwerkende kracht die in strijd is met het rechtszekerheidsbeginsel De verzoeker heeft de gerechtvaardigde verwachting dat zijn dossier wordt behandeld op basis van de voorwaarden en de procedure die in voege zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Door de nieuwe wet toe te passen op de aanvragen die werden ingediend voor 22 september 2011 worden de voorwaarden voor gezinshereniging achteraf gewijzigd, wat de aanvrager niet kon voorzien.

Terwijl in de rechtsleer wordt aan het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel een belangrijke positie toebedeeld. Ze worden daarbij getypeerd als een noodzakelijk geachte risicobeperkende eigenschap van het recht in een democratische rechtsstaat. Deze beginselen belichamen met name een specifiek verwachtingspatroon van de burger ten aanzien van het recht in het algemeen en de wetgeving in het bijzonder.

Meer concreet behelst het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen

op voorhand in te schatten. Alle rechtssubjecten moeten immers kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van overheidswege. Aldus dient te worden aangemerkt dat zowel het rechtszekerheids- als vertrouwensbeginsel een duidelijke waarborgfunctie omvatten naar de rechtsonderhorigen toe. Daarom worden beide beginselen van essentieel belang geacht binnen het functioneren van een democratische rechtsstaat.

Er is een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. In dergelijk geval gaat het om een zogenaamde "onrechtstreekse" toetsing, waarbij via de artikelen 10 en 11 van de Grondwet om kan worden getoetst aan beide beginselen. Bijgevolg, en niet in het minst, dient een grondwettelijke waarde te worden toegekend aan het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel. Dienvolgens dient te worden gesteld dat, gelet op deze grondwettelijke status, beide beginselen prevaleren op de wet.

In belangrijke mate komt de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof met betrekking tot het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel tot uiting in verband met wetgevende normen voorzien van enige vorm van terugwerkende kracht. Op basis van vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof kan de terugwerkende kracht van een wetgevende norm slechts worden verantwoord wanneer deze onontbeerlijk of absoluut noodzakelijk is voor de verwezenlijking van een doelstelling van algemeen belang

Verband houdend met het voorgaande komt het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel evenzeer ter sprake ter beoordeling van wettelijke overgangsregelingen.

Er is geen overgangsregeling worden voorzien om de transitie van het opgeheven naar het nieuwe stelsel te regelen terwijl de nieuw opgestelde regeling in belangrijke mate verschilt van de opgeheven voorschriften. In casu is er een brutale of onbillijke breuk door de opheffingsbepalingen ten aanzien van de rechtsonderhorige in casu. De vrijheid van de wetgever is op dit punt niet absoluut. Het Grondwettelijk Hof stelde immers reeds herhaaldelijk dat de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden zijn "indien de overgangsregeling of de afwezigheid daarvan tot een verschil in behandeling leidt waarvoor geen redelijke verantwoording bestaat of indien aan het vertrouwensbeginsel op buitensporige wijze afbreuk wordt gedaan. Dat laatste is het geval wanneer de rechtmatige verwachtingen van een bepaalde categorie van rechtsonderhorigen worden miskend zonder dat een dwingende reden van algemeen belang voorhanden is die het ontbreken van een overgangsregeling kan verantwoorden".

Conform deze vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof dient de wetgever dwingende redenen van algemeen belang aan te tonen indien de gestelde wettelijke normen afbreuk doen aan de rechtmatige verwachtingen van de rechtsonderhorigen. Aldus dient de wetgever het ontbreken van enige overgangsbepalingen in dergelijk geval te verantwoorden. Dit is niet het geval, noch blijkt dit uit de motivering van de beslissing.

Er is dan ook een schending voorliggend van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel in samenhang met art. 10 en 11 Grondwet.

De rechtmatige verwachtingen zijn verstoord immers in deze technische aanvraag. De verwachtingen zijn ook rechtmatig zijn, wat inhoudt dat de burger in redelijkheid kon aannemen dat het overheidsoptreden tot het door de verwachtingen gewekte resultaat zou leiden. De burger kon hier aldus kunnen vertrouwen op wat niet anders dan als een vaste gedragsregel van de overheid kan worden beschouwd.

In eerste instantie is het van wezenlijk belang om vast te stellen dat de wettelijke bepalingen inzake gezinshereniging worden aanzien als een recht en geen gunst. Dit gegeven vormt een uitvloeisel van wat omschreven ligt in de hogere wettelijke normen, zoals art. 8 EVRM, dewelke een gewichtig beschermingsniveau toekennen aan het recht op gezinsleven. Zoals immers terecht werd benadrukt in de parlementaire voorbereiding behoort de mogelijkheid tot het uitbouwen en de bescherming van een gezinsleven tot één de hoekstenen van onze samenleving. De regels inzake gezinshereniging moeten worden geacht een fundamenteel mensenrecht te zijn. Derhalve moeten de rechtsonderhorigen erop kunnen vertrouwen dat indien men voldoet aan de voorwaarden zoals deze zijn gesteld in de Belgische wet tot uitoefening van het recht op gezinshereniging men ook effectief dit recht op gezinsleven kan uitoefenen. De rechtmatige verwachtingen worden gewekt door de regelgeving zelf.

De procedure die verzoekster doorliep nam ettelijke maanden in beslag. De verzoekende partij mag en er dan ook op rechtmatige wijze van uitgaan dat de voorwaarden zoals gesteld in de beginperiode van de aanvraag blijven gelden gedurende de ganse procedure, zodat ze zich niet plotseling geconfronteerd zien met extra voorwaarden of, in het meest buitensporige geval, zelfs met de afschaffing van het statuut waarop men zich beroept.

Zoals reeds gesteld kunnen de rechtmatige verwachtingen worden ontleend uit de regelgeving zelf. Dit gegeven wordt onderstreept doordat de voorwaarden dewelke vereist zijn om te voldoen aan de bepalingen inzake gezinshereniging meermaals bevestigd worden door de bevoegde overheid doorheen de procedure.

Zo verkreeg verzoeker een bijlage 19ter bij aanvang van de aanvraag tot gezinshereniging waaruit blijkt welke bewijsstukken reeds werden binnengebracht en welke nog moeten volgen teneinde zich succesvol te kunnen beroepen op de bepalingen inzake gezinshereniging. Het dient te worden onderstreept dat deze verwachtingen rechtstreeks worden gewekt door de bevoegde diensten zelf op het moment van de aanvraag door een expliciet handelen van de overheid waarbij inlichtingen en informatie worden verstrekt aan de burger in een individueel geval. De burger mag logischerwijze vertrouwen op deze handelingen aangezien de rechtsonderhorige er in alle redelijkheid is van kunnen uitgaan met de bevoegde overheidsorganen te handelen dewelke het beste geplaast zijn de reglementering te begrijpen en toe te passen. Daarnaast dient rekening te worden gehouden met de precisie en het depersonaliseerde karakter van het bestuurshandelen naar de rechtsonderhorige toe. Door de specifieke vertrouwensrelatie met de burger dient immers veel sneller te worden besloten tot de creatie van rechtmatige verwachtingen.

Derhalve kan in de lopende rechtsverhouding tussen de overheid en de persoon dewelke zich beroept op de bepalingen inzake gezinshereniging niet anders dan besloten worden dan dat er op duidelijke wijze sprake is van rechtmatig gewekte verwachtingen gelet op de expliciete handelingen van de bevoegde overheid en de wetgeving geldend voor en tijdens de aanvraag tot gezinshereniging.

Conclusie : men heeft in de bestreden beslissing afbreuk gedaan aan bovenvermelde rechtmatige verwachtingen.

Een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën kan worden ingesteld voor zover dit verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is, rekening houdend met het beoogde doel en de gevolgen van de maatregel. In de huidige omstandigheden staat het vast dat een reeks personen die zich in identieke situaties bevinden en een aanvraag voor gezinshereniging hebben ingediend voor 22 september 2011, verschillend behandeld worden naargelang het moment waarop de dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissing neemt : voor of na 22 september 2011. Het gaat hier om iemand die op het ogenblik van de indiening van hun aanvraag aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet voldeed om de gezinshereniging toe te staan en op 22 september 2011 niet meer.

De termijn waarbinnen de dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissing neemt, is aldus bepalend voor de wetgeving die toegepast wordt op deze aanvragen. De beslissingstermijn in casu is bijna 5 maand, een eerdere aanvraag was de gemeente vergeten door te sturen.

Het verschil in behandeling berust niet op een objectief criterium maar is het resultaat van het toeval. Dit willekeurig criterium van onderscheid kan geenszins rechtvaardigen dat personen die zich in gelijke situaties bevinden op een verschillende manier behandeld worden.

Het weze duidelijk dat door de bruuske inwerkingtreding van de wet van 8 juli 2011 tien dagen na de publicatie in het Belgisch Staatsblad op een duidelijke manier afbreuk wordt gedaan aan de rechtmatige verwachtingen van de personen dewelke zich bevinden in een lopende procedure. Er weze aan herinnerd dat immers slechts door het voldoen van de publicatievereisten van de wet de rechtsonderhorigen in kennis worden gesteld van deze bepalingen (art. 190 GW). Het uitgangspunt van niet-retroactiviteit dient voorop te staan een afwijking hierop dient bijgevolg strikt dient te worden geïnterpreteerd.

In de parlementaire voorbereiding wordt meermaals de stelling tot uiting gebracht dat een hervorming van de regelgeving inzake gezinshereniging noodzakelijk was omwille van de vermoedelijke misbruiken, via schijnhuwelijken, schijnsamenlevingsovereenkomsten en zelfs schijnadopties, en de noodzaak tot het indijken van de migratiestromen. In het kader hiervan passen o.a. de maatregelen die werden vastgesteld om de echtgenoten en partners over voldoende, stabiele en regelmatige inkomsten te laten beschikken om in de eigen levensbehoeften en die van hun gezin te kunnen voorzien. Op geen enkele wijze is echter aangegeven waarom in huidig dossier dit van toepassing zou zijn, integendeel, verzoekster heeft geen ocmw steun, zij wenst niet ten laste te zijn van de Staat. In de voorbereidende stukken wordt slechts verwezen naar het aantal aanvragen voor gezinshereniging, zonder evenwel nader te bepalen in welke mate de hoeveelheid aanvragen in verhouding staat met het aantal misbruiken. Er wordt op geen enkele manier de urgentie tot het bestrijden van dergelijke misbruiken of migratiestromen aangetoond ter verantwoording van de onmiddellijke inwerkingtreding van de wet, met inachtnaam van de afbreuk die wordt gedaan aan de rechtmatige verwachtingen van de betreffende rechtssubjecten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Zodat de bestuurshandeling aldus onjuist is gemotiveerd. Dat als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op rechtszekere wijze is gebeurd en het vertrouwen duidelijk heeft geschonden."

2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve

overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Het doel dat wordt beoogt met de formele motiveringsplicht is aldus bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat er sprake is van manifeste beoordelingsfout en aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De relevante bepalingen van artikel 10 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

[...]

§ 2. [...]

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

[...]

Het tweede, en het derde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4°, 5° en 7° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.

[...]

§ 3. [...]

§ 4. Paragraaf 1, eerste lid, 1° en 4° tot 6° is niet van toepassing op de familieleden van de vreemdeling die gemachtigd is in België te verblijven om er te studeren of die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

§ 5. De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen :

- dat de vreemdeling die vervoegd wordt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;

- dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2, van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, in een ministerraad overlegd besluit, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden [...];

- dat zij zich niet bevinden in één van de in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° bepaalde gevallen, of niet lijden aan een van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.

De bepalingen van artikel 12bis, § 6, zijn eveneens van toepassing.”

De echtgenoot van verzoekster geniet in België de subsidiaire beschermingsstatus die hem werd toegekend in het kader van een op 30 juni 2008 ingediende asielaanvraag. Hij was aldus, ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, slechts gerechtigd tot een tijdelijk verblijf in België. Overeenkomstig artikel 49/2, § 3 van de Vreemdelingenwet wordt de vreemdeling aan wie de subsidiaire beschermingsstatus is toegekend immers pas na vijf jaar, te rekenen vanaf de indiening van de asielaanvraag, tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk toegelaten. De thans voorliggende situatie viel ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing aldus onder het artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet dat het bewijs moet voorliggen dat de vervoegde vreemdeling zowel beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van deze wet om in de behoeften van de gezinsleden te voorzien als over een behoorlijke huisvesting die toelaat het familielid te herbergen en die voldoet aan welbepaalde voorwaarden. Verzoekster kan zich in geen geval beroepen op de uitzonderingssituatie voorzien in artikel 10, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet waarin er een vrijstelling geldt van voormelde voorwaarden, nu in casu de verwantschapsband pas ontstond nadat verzoeksters echtgenoot België is binnengekomen en

de thans voorliggende visumaanvraag ook pas is ingediend na het verstrijken van een termijn van één jaar na de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu stelt verweerder in de bestreden beslissing vast dat verzoekster in gebreke is gebleven een voldoende bewijs voor te leggen zowel van de vereiste stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen als van de vereiste behoorlijke huisvesting in hoofde van de te vervoegen echtgenoot in België.

De Raad stelt vast dat de kritiek van verzoekster volledig is gericht tegen het eerste motief, met name dat niet blijkt dat het te vervoegen gezinslid in België beschikt over de vereiste stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen. Enige concrete kritiek gericht tegen het tweede motief, met name dat niet het correcte bewijs werd voorgelegd dat het te vervoegen gezinslid in België beschikt over een behoorlijke huisvesting, kan niet worden gelezen in het middel. Dit laatste motief volstaat op zichzelf genomen evenwel reeds om de bestreden beslissing te onderbouwen. De Raad benadrukt in dit verband ook dat de vereiste in hoofde van de in België verblijfsgerechtigde derdelander te beschikken over een voldoende huisvesting om een familielid dat gevraagd heeft om zich bij hem te komen voegen, te herbergen – in tegenstelling tot de vereiste te beschikken over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen – wel reeds was opgenomen in de voormelde wettelijke bepalingen voorafgaand aan de nieuwe wet op de gezinshereniging van 8 juli 2011 waarop verzoekster doelt en ten tijde van het indienen van de thans voorliggende visumaanvraag. Artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) – ingevoegd bij koninklijk besluit van 26 augustus 2010 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit en in werking getreden op 8 oktober 2010 – voorzag ten tijde van het indienen van de thans voorliggende visumaanvraag ook reeds als volgt:

“Vormt een voldoende huisvesting in de zin van de artikelen 10 en 10bis van de wet, de huisvesting die, voor de vreemdeling en zijn familieleden die zich bij hem willen voegen, voldoet aan de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en bewoonbaarheid in de zin van artikel 2 van de wet van 20 februari 1991 houdende wijziging van de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek inzake huishuur. Om te bewijzen dat hij beschikt over een in het eerste lid bedoelde huisvesting, maakt de vreemdeling het bewijs van het geregistreerde huurcontract van de woning die hij huurt als hoofdverblijfplaats, of van de eigendomstitel van de huisvesting waar hij woont over. Het bewijs van voldoende huisvesting zal niet aanvaard worden als de huisvesting onbewoonbaar verklaard werd door een daartoe bevoegde overheid.”

De Raad stelt vast dat de kritiek van verzoekster die volledig wordt toegespitst op de wetswijziging van 8 juli 2011 geen afbreuk vermag te doen aan het motief in de bestreden beslissing dat verzoekster, nu enkel een eenvoudige kopie van huurcontract voorlag, niet het vereiste bewijs voorlegde om aan te tonen dat haar echtgenoot in België beschikt over een voldoende huisvesting zoals vereist in artikel 10bis van de Vreemdelingenwet. De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe vast te stellen dat verweerder bij zijn beoordeling in dit verband is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of dat hij hierbij kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met de wet heeft gehandeld.

Wat de kritiek van verzoekster betreft gericht tegen het bijkomende motief dat is opgenomen in de bestreden beslissing, met name dat het bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen niet voorlag, dient te worden opgemerkt dat de eventuele gegrondheid van een middel dat is gericht tegen een tweede, overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van dit middel is niet noodzakelijk, daar een eventuele gegrondheid ervan niet van aard is om de bestreden beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836). Ten overvloede merkt de Raad in dit verband ook op dat verzoekster in wezen niet ingaat op de gegeven motivering zelf en dat zij niet aangeeft dat deze is gesteund op een incorrecte feitenvinding of verweerder hierbij op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn beoordeling is gekomen voor zover dient te worden aangenomen dat een beoordeling in het licht van de op dat ogenblik geldende wettelijke bepalingen diende te worden doorgevoerd.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden weerhouden.

2.2.3. Eveneens ten overvloede wijst de Raad nog op wat volgt.

Verzoekster voert aan dat verweerder zich niet vermocht te steunen op de bepalingen van de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet zoals deze werden gewijzigd door de wet van 8 juli 2011 voor wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging. Deze wet werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 12 september 2011 en is tien dagen later in werking getreden, aldus op 22 september 2011. Verzoekster benadrukt dat zij haar visumaanvraag indiende voor de inwerkingtreding van deze nieuwe wet, en dat verweerder door de nieuwe wetgeving toe te passen op haar aanvraag deze wetgeving met terugwerkende kracht heeft toegepast. Zij wijst op het artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek dat bepaalt dat de wet alleen beschikt voor het toekomstige en geen terugwerkende kracht heeft.

De Raad wijst erop dat de wet van 8 juli 2011 niet voorzag in overgangsmaatregelen. Bij ontstentenis van andersluidende overgangsregels is niet het ogenblik van de aanvraag, maar wel het ogenblik van de beslissingname determinerend. Verweerder, als orgaan van het actief bestuur, is ertoe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet. Aangezien de wet van 8 juli 2011 in werking trad na haar totstandkoming en tien dagen na publicatie ervan, is er van retroactiviteit geen sprake. Er werd een duidelijke beleidskeuze gemaakt om de wet onmiddellijk in werking te laten treden, dus zonder in overgangsmaatregelen te voorzien. Dergelijke beleidskeuze mag niet worden verward met het beginsel van terugwerkende kracht.

Het is niet omdat de oude regeling gunstiger was voor verzoekster, dat het bestuur de bestaande wetgeving terzijde dient te schuiven. Het is vaststaande rechtspraak van het Hof van Cassatie dat een nieuwe wet niet alleen van toepassing is op toestanden die na inwerkingtreding ontstaan, maar in beginsel ook op de toekomstige gevolgen van de onder de vroegere wet ontstane toestanden die zich voordoen of voortduren onder vigeur van de nieuwe wet, voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 12 januari 1998, A.R. S. 97.0052.F, Cass 6 december 2002, A.R. C.00.0176.N, Cass. 28 februari 2003, A.R. C.00.0603.N, A.C. 2003, nr. 141, Cass. 18 maart 2011, A.R. C.10.0015.N). Een regel kan slechts als retroactief worden gekwalificeerd wanneer hij van toepassing is op feiten, handelingen en toestanden die definitief waren voltrokken op het ogenblik dat hij in werking is getreden (GwH 16 juni 2011, nr. 107/2011). Elke nieuwe wet is dan ook in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkings sfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds van tevoren – *avant la lettre* – in haar werkings sfeer bevond (P. VAN ORSHOVEN, 'De kraai en de puit. De retroactieve wet in het licht van de beginselen van behoorlijke wetgeving', *A.J.T.* 1998-99, 27 e.v.). De aanvraag met het oog op gezinshereniging kan niet worden beschouwd als een onherroepelijk vastgesteld recht of als een definitief geworden toestand.

In zoverre verzoekster kritiek uit op de wet van 8 juli 2011 merkt de Raad op dat hij enkel de wettigheid van de bestreden beslissing kan beoordelen, doch dat het hem geenszins toekomt om een oordeel te vormen aangaande de opportuniteit van de voormelde wet.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid binnen het bestuur (I. OPDEBEEK, M. VAN DAMME, (eds.), "Beginselen van behoorlijk bestuur", *Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, p. 315 - 349). Het algemeen rechtsbeginsel van de niet retroactieve werking van de wet zoals vervat in artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek is een toepassing van dit rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op toezegging of beloften die het bestuur in een concreet geval heeft gedaan of op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedrags- of beleidsregel van het bestuur op grond waarvan dat bestuur de door hem opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen niet mag beschamen. Het aldus omschreven vertrouwensbeginsel vormt een aspect van het ruimere beginsel van de rechtszekerheid (I. OPDEBEEK, M. VAN DAMME, (eds.), o.c.).

Zoals reeds werd aangehaald, is het niet omdat de oude regeling die van toepassing was op het ogenblik dat verzoekster haar aanvraag indiende gunstiger was, dat het bestuur de bestaande en van kracht zijnde wetgeving terzijde dient te schuiven bij de behandeling van de aanvraag van verzoekster. Bestuursorganen kunnen immers slechts worden geacht om door hen bij de burger opgewekte verwachtingen te honoreren, binnen de contouren van de hen door het objectieve recht verleende – wettelijke – bevoegdheidsopdracht.

De aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen daar deze beginselen moeten wijken voor het legaliteitsbeginsel. Deze beginselen werken niet contra legem en vermogen het legaliteitsbeginsel niet te doorbreken.

Tevens dient erop te worden gewezen dat het recht op rechtszekerheid kan worden ingeperkt door de wetgever voor zover daar een objectieve en redelijke verantwoording voor is en op voorwaarde dat hij dit zonder discriminatie doet. Wat betreft de objectieve en redelijke verantwoording heeft de wetgever aangegeven op deze wijze de toenemende immigratiestroom waarvan aanvragen tot gezinshereniging de belangrijkste vorm zijn en waarbij vaak misbruiken werden vastgesteld, te willen inperken. Het Grondwettelijk Hof weerhield, wat het gebrek aan overgangsmaatregelen betreft, geen discriminatie. Op dit laatste wordt in de verdere bespreking nog nader ingegaan.

Bovendien blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier dat aan verzoekster toezeggingen of beloften werden gedaan. Er werd reeds op geduid dat het indienen van een aanvraag tot gezinshereniging er niet automatisch toe leidt dat deze aanvraag wordt ingewilligd. In zoverre verzoekster laat uitschijnen dat zij voor een voldongen feit werd geplaatst, heeft dit eerder te maken met de wetwijziging, dan met een optreden van het bestuur en aldus is haar kritiek op dit punt gericht tegen de wet. Het komt echter niet toe aan de Raad om wetskrachtige bepalingen te gaan beoordelen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan een schending van artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel niet worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat het middel zoals geformuleerd in het verzoekschrift tot nietigverklaring, neerkomt op een kritiek op de wet van 8 juli 2011 en dat hierbij aan de Raad wordt gevraagd om deze te toetsen aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in het licht van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel en artikel 8 van het EVRM. De Raad is echter niet bevoegd om wetskrachtige bepalingen te toetsen aan de Grondwet. De Raad kan de kritiek van verzoekster op dit punt dan ook niet in aanmerking nemen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 9 oktober 2002, nr. 111.146; RvS 24 oktober 2011, nr. 215.954; RvS 21 november 2011, nr. 216.359).

In zijn arrest 121/2013 van 26 september 2013 stelde het Grondwettelijk Hof verder reeds als volgt:

“B.66.2. De wijziging van een wet impliceert noodzakelijkerwijze dat de situatie van diegenen die waren onderworpen aan de vroegere wet, verschillend is van de situatie van diegenen die zijn onderworpen aan de nieuwe wet. Een dergelijk verschil in behandeling is op zich niet strijdig met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden, bevat artikel 22 van de Grondwet geen standstill-verplichting die de wetgever zou verhinderen om zijn beleid aan te passen wanneer hij dat noodzakelijk acht.

B.66.3. Indien de wetgever een beleidswijziging noodzakelijk acht, vermag hij te oordelen dat die onmiddellijk ingaat en is hij in beginsel niet ertoe gehouden in een overgangsregeling te voorzien. De artikelen 10 en 11 van de Grondwet zijn slechts geschonden indien de ontstentenis van een overgangsmaatregel tot een verschil in behandeling leidt waarvoor geen redelijke verantwoording bestaat of indien aan het vertrouwensbeginsel op buitensporige wijze afbreuk wordt gedaan. Uit de totstandkoming van de wet van 8 juli 2011 blijkt dat de wetgever immigratie via gezinshereniging heeft willen beperken om de migratiedruk te beheersen en misbruiken heeft willen ontmoedigen. Vreemdelingen die een toelating tot verblijf willen verkrijgen, dienen ermee rekening te houden dat de immigratiewetgeving van een Staat om redenen van algemeen belang kan worden gewijzigd. In die context is de onmiddellijke inwerkingtreding van de wet niet zonder redelijke verantwoording.”

In dit verband benadrukt de Raad ook nog dat het geenszins aan verweerder toekwam om aannemelijk te maken waarom de door de wetgever voorziene voorwaarde van de stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen in verzoeksters specifieke situatie noodzakelijk was ter bestrijding van misbruik of gelet op de noodzaak tot het indijken van migratiestromen, of dat hij hieromtrent diende te motiveren. In dit verband merkt de Raad ook op dat het evident is dat verzoekster geen steun van het OCMW geniet, nu zij niet in België verblijft, en dat een loutere intentie dat men niet ten laste van de Belgische staat wil zijn, niet kan overtuigen in het licht van de garanties die de wetgever in dit verband heeft willen invoeren.

De aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet kan niet worden weerhouden.

2.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Aangaande het bestaan van een gezinsleven stelt verzoekster enkel dat zij haar echtgenoot in België wenst te vervoegen. Uit de stukken van het dossier blijkt in dit verband dat de heer S. A. nadat hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, terugkeerde naar zijn herkomstland en/of Pakistan en aldaar in het huwelijk zou zijn getreden met verzoekster. Er blijkt niet dat er reeds sprake was van enige gezinsband tussen verzoekster en de heer S. A. voorafgaand aan de komst van deze laatste naar België. In het kader van een interview van de betrokkenen op de Belgische ambassade van Islamabad, Pakistan, werd ook reeds vastgesteld dat zij elkaar nooit hadden ontmoet voor het huwelijk en zij elkaar nauwelijks kenden. Er werd tevens melding gemaakt van een verre verwantschap en van een vermoedelijk door de familie gearrangeerd of opgedrongen huwelijk. Gelet op de voorliggende gegevens kan een werkelijk beleefd en effectief gezinsleven niet worden vastgesteld. Er blijkt hoogstens een intentie in deze zin.

Naast het gegeven dat een werkelijk beleefd en effectief gezinsleven niet voldoende blijkt, merkt de Raad ook op dat het in casu in ieder geval een eerste toelating betreft. In deze situatie oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De Raad merkt op dat het gegeven dat het te vervoegen gezinslid in België de subsidiaire beschermingsstatus geniet verzoekster nog geen verblijfsrecht verleent. De vaststelling dringt zich in casu op dat de wetgever uitdrukkelijk in een vrijstelling heeft voorzien van de voorwaarde te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en over een voldoende huisvesting indien de verwantschapsbanden reeds bestonden voor de komst naar België van de te vervoegen erkende vluchteling of subsidiair beschermde én de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend binnen het jaar na de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De wetgever heeft aldus de gezinshereniging versoepeld voor familieleden van erkende vluchtelingen of subsidiaire beschermde, en is zo tegemoet gekomen aan het recht op gezinsleven van erkende vluchtelingen of subsidiair beschermde. Verzoekster is evenwel niet in deze voorwaarden, nu er in geen geval sprake was van een gezinsleven toen de heer S. A. naar België kwam en de visumaanvraag ook meer dan een jaar na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd ingediend. De wetgever heeft het in deze situatie gerechtvaardigd geacht, en in overeenstemming met artikel 8 van het EVRM, om alsnog het bewijs te vereisen dat het te vervoegen gezinslid in België beschikt over stabiele,

regelmatige en voldoende bestaansmiddelen en over een voldoende huisvesting en geoordeeld dat in een dergelijke situatie aldus in beginsel geen sprake is van enige disproportionaliteit tussen de gezinsbelangen en het algemene belang. De onbeperkte immigratie van personen die niet kunnen terugvallen op een ondersteuning van familieleden zou immers de openbare veiligheid, het economisch welzijn en/of de rechten en de vrijheden van anderen ernstig in het gedrang brengen. Verzoekster – die, zoals reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk maakt dat er zich reeds enig werkelijk beleefd gezinsleven heeft ontwikkeld – toont niet aan dat haar gezinsbelangen alsnog zwaarder zouden moeten doorwegen dan het algemene belang dat verweerder nastreeft door een correcte toepassing van de verblijfswetgeving. In dit verband wordt ook nog benadrukt dat de bestreden beslissing niet verhindert dat verzoekster alsnog haar echtgenoot in België komt teervoegen van zodra zij voldoet aan de wettelijk voorziene voorwaarden hiertoe.

Gelet op hetgeen voorafgaat, toont verzoekster niet aan dat verweerder een op hem rustende positieve verplichting voortvloeiende uit artikel 8 van het EVRM heeft miskend. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.5. Het enig middel kan niet worden weerhouden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS